



FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 1 Ročník XIV 15. ledna 2017

Drazí farníci!

Zdravím vás v novém roce a ještě jednou přeji od srdce všem nejen potřebné zdraví, ale též zdravou víru a pevné společenství rodin i té rodiny duchovní – farnosti! Abychom něco pro duchovní zdraví učinili, vraťme se k nádhernému textu papeže Františka k zakončení Roku milosrdenství, z něž jsem vybral část pojednávající o svátosti smíření, což graduje posledním odstavcem o udělení pravomoci všem kněžím ve velmi choulostivé záležitosti. Věřím, že vás délka textu neodradí a že si jej přečtete, nebude to ztracený čas... Těším se na setkávání s vámi v Panském domě a na všechny další aktivity. Budu rád, když za mnou přijдете s vlastní iniciativou a podněty pro život farnosti. Díky, Bůh vám žehnej +!

pater Petr

Misericordia et misera (Apoštolský list k závěru Svatého roku milosrdenství)

František těm, kdo čtou tento apoštolský list: milosrdenství a pokoj.

Misericordia et misera – tato dvě slova užívá svatý Augustin, když komentuje setkání Ježíše a cizoložné ženy (srov. *Jan* 8,1-11). Nemohl najít krásnější a přiléhavější výraz, který by umožnil chápat tajemství Boží lásky, jež vychází hříšníkovi vstříc: „Zůstali pouze ti dva: ubožačka (*misera*) a milosrdenství (*misericordia*)“ (*In Joh* 33,5). Kolik božské slitovnosti i spravedlnosti obsahuje tento příběh! Z něho plynoucí ponaučení osvěcuje závěr mimořádného Svatého roku milosrdenství a ukazuje cestu, po které jsme povoláni se ubírat v budoucnosti.

1. Tato evangelní pasáž může být právem pojata jako obraz toho, co jsme ve Svatém roce slavili: čas milosrdenství požadujícího, aby v našich komunitách bylo *slaveno* a *prožíváno* neustále. Milosrdenství totiž nemůže být jakousi vsuvkou v životě církve, nýbrž samotnou její existencí působící zjevnost a hmatatelnost hluboké pravdy evangelia. V milosrdenství se zjevuje všechno; všechno se vyřeší v milosrdné Otcově lásce.

Setkali se žena a Ježíš. Ona – cizoložnice, která měla být podle Zákona odsouzena k ukamenování; On, který svým kázáním a plným sebeodevzdáním, jež ho vedlo na kříž, přivedl mojžišský Zákon k jeho původnímu smyslu. Jádrem není Zákon a zákonná spravedlnost, nýbrž Boží láska, která doveče čist v srdci každého člověka a chápat jeho nejskrytější touhu a která má mít ve všem prvenství. V tomto evangelním příběhu nicméně nedochází k abstraktnímu setkání hříchu a soudu, nýbrž hříšnice a Spasitele. Ježíš pohlédl do očí oné ženy, četl v jejím srdci a našel tam touhu po porozumění, odpuštění a osvobození. Bída hříchu byla oděna milosrdenstvím lásky. Ježíš nepronáší žádný soud, který by se nevyznačoval slitováním a soucitem s touto hříšnicí. Těm, kdo ji chtěli soudit a odsoudit k smrti, odpovídá Ježíš dlouhým mlčením, jímž chce dát zaznít Božímu hlasu ve svědomí jak oné ženy, tak jejích žalobců. Ti pustí z rukou kameny a jeden po druhém odejdou (srov. *Jan* 8,9). A po onom odmlčení Ježíš říká: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil? ... Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška již nehřeš“ (vv. 10-11). Takto jí pomohl pohlédnout do budoucnosti s nadějí a připravit ji, aby svůj život dala znovu do pohybu; od nynějška, bude-li chtít, může „žít v lásce“ (srov. *Ef* 5,2).

Je-li člověk oděn milosrdenstvím, pak náklonnost ke hříchu, i když trvá stále, je překonána láskou umožňující hledět dál a žít jinak.

2. Ježíš to ostatně učil jasně, když byl pozván k obědu jedním farizejem, a přistoupila tam k němu jistá žena, všem známá hříšnice (srov. *Lk 7,36-50*). Pomazala mu nohy drahocenným olejem, smáčela je slzami a sušila svými vlasy (srov. v. 37-38). Na pohoršenou reakci farizeje Ježíš odpovídá: „Museto jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje“ (v. 47).

Odpuštění je nejvíce viditelným znamením Otcovy lásky, kterou chtěl Ježíš zjevit svým životem.

V evangeliu není místo, které by se vymykalto tomuto imperativu lásky, která sahá až k odpuštění. Dokonce v poslední chvíli svého pozemského života, když byl přibíjen na kříž, pronáší Ježíš slova odpuštění: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (*Lk 23,34*). Nic z toho, co kající se hříšník předkládá Božimu milosrdenství, nemůže zůstat bez Jeho odpuštění.

Z tohoto důvodu nemůže nikdo klást meze milosrdenství, které navždy zůstane úkonem velkorysosti nebeského Otce, bezpodmínečné a nezasloužené lásky. Nemůžeme se proto vystavovat riziku, že budeme odporovat plné svobodě lásky, s níž Bůh vstupuje do života každého člověka.

Milosrdenství je konkrétní skutek lásky, který odpuštěním přetváří a mění život. Tak se projevuje Jeho božské tajemství. Bůh je milosrdný (srov. *Ex 34,6*), jeho milosrdenství trvá navěky (srov. *Žl 136*), od pokolení do pokolení objímá každého člověka, který v Něho důvěřuje, proměňuje ho a obdarovává svým vlastním životem.

3. Kolik jen radosti se probudilo v srdci těch dvou žen, cizoložnice a hříšnice! Odpuštění jim umožnilo konečně se cítit svobodně a šťastně jako nikdy dříve. Slzy zahanbení a bolesti se proměnily v úsměv toho, kdo ví, že je milován. Milosrdenství vzbuzuje *radost*, protože srdce se otevírá naději nového života. Radost odpuštění je nevypověditelná, ale pokaždé, když ji zakusíme, vyzařuje z nás. Na jejím počátku je láska, s níž nám Bůh vychází vstříc a činí z nás nástroje milosrdenství tím, že prolomuje kruh egoismu, který nás obepíná.

Jak jsou i pro nás důležitá starobylá slova, jimiž se řídili první křesťané: „Buď dobré myslí. Ta je Bohu vždycky milá a příjemná, a v ní se raduj. Každý kdo je dobré myslí, koná dobré, myslí na dobro a smutek je mu něčím cizím. [...] Bohu budou žít všichni, kteří se zbaví smutku a obléknou si radost“ (*Hermiv Pastýř*, II, X, III, 1.4b). Prožitkem milosrdenství dává radost. Nenechme si ji odnést pryč různými trápeními a starostmi. Kéž zůstává dobře zakořeněna v našem srdci a stále nám umožňuje pokojně hledět na každodenní život.

Zdá se, že ve světě, který je často ovládn technickou, narůstají formy smutku a osamělosti, kterým lidé, včetně těch mladých, podléhají. Zdá se totiž, že budoucnost je v zajetí nejistoty, která nedává stabilitu. A tak se rodí pocity trudnomyslnosti, smutku a nudy, které mohou pozvolna přivádět k zoufalství. Je zapotřebí svědků pravé naděje a radosti, aby byly vypuzeny chiméry slibující snadné štěstí umělých rájů. Hluboká prázdnota mnohých může být vyplněna nadějí, kterou nosíme v srdci, a radostí, která z ní plyne. Je tolik potřeba poznat radost, která se zjevuje v srdci, jehož se dotklo milosrdenství. Vezměme si proto k srdci slova apoštola: „Radujte se stále v Pánu“ (*Flp 4,4*).

4. Slavili jsme intenzivní Svatý rok, během něhož jsme obdrželi překypující milost milosrdenství. Jako silně a ozdravně vanutí byly na svět seslány dobrota a milosrdenství Páně. Tváří v tvář tomuto milujícímu pohledu Boha, který k nám byl tak dlouhodobě obrácen, nemůžeme zůstat lhostejní, protože proměňuje život.

Předně cítíme potřebu poděkovat Pánu a říci mu: „Byl jsi milostivý, Hospodine, své zemi [...] Odpustils vinu svého lidu, přikryl jsi všechny jeho hříchy“ (srov. *Žl 85,2-3*). Je tomu právě tak: Bůh přikryl naše viny a svrhnul naše hříchy do mořských propastí (srov. *Mich 7,19*); už na ně nevzpomíná, hodil je za sebe (srov. *Iz 38,17*); jako je východ vzdálen od západu, tak jsou naše hříchy od Něho vzdáleny (srov. *Žl 103, 12*).

V tomto Svaté roce dokázala církev vnímat a zakoušet intenzivní přítomnost a blízkost Otce, který působením Ducha svatého učinil zjevnějším dar a mandát Ježíše Krista týkající se odpuštění. Bylo to skutečně nové navštívení Páně mezi námi. Cítili jsme, jak jeho živoucí vanutí splývá na církev a Jeho slova nám znovu ukázala naše poslání: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (*Jan 20,22-23*).

5. Nyní po skončení tohoto Svatého roku je čas pohlédnout vpřed a pochopit, jak nadále věrně, radostně a nadšeně zakoušet bohatství božského milosrdenství. Naše společenství budou moci v díle nové evangelizace být nadále živá a dynamická v té míře, do jaké „pastorační konverze“, kterou jsme povoláni žít (srov. *Evangelii gaudium*, 27), bude denně utvářena obnovitelskou silou milosrdenství. Neomezujeme jeho působení; nezarmucujeme Ducha, který stále ukazuje nové cesty, po nichž je třeba nést evangelium spásy všem.

Na prvním místě jsme povoláni milosrdenství slavít (mše svatá). Kolik bohatství je přítomno v modlitbě církve vzývající Boha jako milosrdného Otce! V liturgii je milosrdenství nejenom opakovaně zmiňováno, ale skutečně přijímáno a prožíváno. Od začátku do konce se při *slavení eucharistie* objevuje milosrdenství v dialogu mezi modlícím se shromážděním a Otcovým srdcem, které se raduje, když může prokazovat svou milosrdnou lásku. Po úvodním úkonu kajičnosti a po zvolání „Pane smiluj se nad námi“, následuje ihned ujištění: „Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného“. V této důvěře se obec shromáždí ve Pánově přítomnosti zejména v posvátný den vzkříšení. Mnohé mešní vstupní modlitby se dovolávají velikého daru milosrdenství. V postní době například slovy: „Bože, studnice milosrdenství a dobroty, ty nám dáváš příležitost, abychom svou hříšnost léčili modlitbou, postem a štěrností; pohleď, jak ve svědomí cítíme svou vinu a pokorně se z ní vyznáváme, ukaž nám své slitování a pozvedni nás k sobě“ (*Římský misál*, 3. neděle postní). Potom jsme ponořeni do velké eucharistické modlitby následující prefací: „Tys tak miloval svět, žes k naší spáse poslal svého jediného Syna: stal se člověkem, žil náš život a podobal se nám ve všem, kromě hříchu“ (tamt. *Preface* 7. pro neděle v mezidobí). Čtvrtá eucharistická modlitba je celá hymnem na Boží milosrdenství: „Slitovával ses nad lidmi a pomáhal jim, aby tě hledali a nacházeli.“ „Smiluj se nad námi nade všemi“ (tamt., *Druhá eucharistická modlitba*) je naléhavá žádost, kterou pronáší kněz, jenž prosí o účast na věčném životě. Po modlitbě Otče náš pokračuje kněz prosbou o pokoj a vysvobození z hříchu a říká: „Smiluj se nad námi a pomoz nám“. A před pozdravením pokoje, vyjadřujícím bratrství a vzájemnou lásku ve světle obdrženého odpuštění, se opět modlí: „Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své církve“ (tamt. *Pozdravení pokoje*). Prostřednictvím těchto slov v pokorné důvěře prosíme o dar jednoty a pokoje skrze svatou Matku církev. Slavení božského milosrdenství vrcholí v eucharistické oběti, památce Kristova velikonočního tajemství, odkud pramení spása pro každého člověka, dějiny a celý svět. Zkrátka každý moment eucharistické slavnosti odkazuje k Božímu milosrdenství.

Veškerý svátostný život nám dává milosrdenství v hojnosti. Jistě není bezvýznamné, že církev výslovně zmiňuje milosrdenství v názvu dvou svátostí nazývaných svátostmi uzdravení, totiž *smíření* a *pomazání nemocných*. Absolutní formule praví: „Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchu dal svého svatého Ducha; ať ti skrze tuto službu církve odpuští hříchy a naplní tě pokojem“ (*Obřady svátosti pokání*, č. 46). A svátost pomazání: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého“ (*Obřady pomazání nemocných*, 76). V modlitbě církve tedy odkaz na milosrdenství zdaleka není vedlejší, nýbrž *performativní*, to znamená, že dovoláváme-li se jej s vírou, dostává se nám jej, a vyznáváme-li, že je živé a reálné, skutečně nás proměňuje. Toto je zásadní obsah naší víry, kterou máme zachovat v celé její původnosti. Ještě před hříchem nám byla zjevena láska, s níž Bůh stvořil svět a lidi. Láska je první skutek, kterým se Bůh dává poznat a vychází nám vstříc. Mějme proto srdce otevřené důvěře, že jsme milováni Bohem. Jeho láska nás vždy předchází, provází a zůstává vedle nás, navzdory našemu hříchu.

8. Milosrdenství se zcela zvláštním způsobem slaví ve svátosti smíření. To je moment, kdy pocítujeme objetí Otce, který nám vrací milost být znovu Jeho dětmi. Jsme hříšníci a nosíme s sebou tíhu nesrovnalosti mezi tím, co bychom chtěli dělat, a tím, co konkrétně děláme (srov. *Řím* 7,14-21); milost nás však vždycky předchází a bere na sebe tvář milosrdenství, které je účinné ve smíření a odpuštění. Bůh dává pochopit svoji nezměrnou lásku právě vzhledem k naší hříšné existenci. Milost je silnější a překonává každý možný odpor, protože láska všechno přemáhá (srov. *1 Kor* 13,7).

...Ve svátosti odpuštění ukazuje Bůh cestu obrácení k Němu a vybízí k opětovnému zakoušení svoji blízkosti. Je to odpuštění, které může být obdrženo především započítím *života činorodé lásky*. Připomíná to také apoštol Petr, když píše, že „láska přikrývá všechny hříchy“ (*1 Petr* 4,8). Pouze Bůh odpouští hříchy, ale žádá také od nás, abychom byli ochotni odpustit druhým, tak jako On odpouští

nám: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Mt 6,12). Smutné je zůstat uzavřeni v sobě a neschopni odpustit! Převládá zahořklost, vztek a pomsta, jež činí život nešťastným a maří radost ze snahy o milosrdenství.

10. Kněze opět vybízím, aby se s velkou péčí připravovali ke zpovědní službě, která je pravým kněžským posláním. Všele vám za vaši službu děkuji a prosím vás, abyste byli *přívětiví* ke všem, *dověřovali* otcovskou něhu navzdory závažnosti hříchu, byli *pečliví* v poskytování pomoci při reflexi nad spáchaným zlem, byli *zřetelní* při představování mravních principů, *ochotní* doprovázet věřící při pokání a trpělivě s nimi držet krok; byli *jasnozřiví* při rozlišování každého jednotlivého případu a *velkorysí* v udělování Božího odpuštění. Jako Ježíš před cizoložnou ženou volil mlčení, aby ji zachránil před smrtí, tak také kněz ve zpovědnici ať má velkodušné srdce a uvědomuje si, že každý kajícník jej odkazuje k jeho osobní situaci, totiž že je sám hříšníkem i služebníkem milosrdenství...

11. My zpovědníci máme zkušenost mnoha konverzí, ke kterým dochází před našimi zraky. Vnímáme tudíž odpovědnost gest a slov, která mohou dosáhnout hlubinu srdce kajícníka, aby objevil blízkost a něhu odpouštějícího Otce. Nezabýváme tyto momenty jejich účinnosti svým jednáním, které může prožitek kýženého milosrdenství překazit. Spíše pomáháme osvěcovat prostor osobního svědomí nekonečnou Boží láskou (srov. 1 Jan 3,20).

Svatost smíření potřebuje znovu najít své ústřední postavení v křesťanském životě a proto je zapotřebí kněží, kteří dají svůj život do „služeb smíření“ (2 Kor 5,19), takže nikomu, kdo upřímně lituje, není bráněno přistoupit k lásce Otce, který čeká na jeho návrat, a všem je nabízena možnost zakusit osvobozující sílu odpuštění.

12. Podle tohoto požadavku, aby mezi prosbou o smíření a Božím odpuštěním nebyla žádná překážka, udělují od nynějška všem kněžím zplnomocnění rozhřešovat v síle kněžství tv, kdo spáchali hřích umělého potratu. To, co jsem udělil omezeně na období Svatého roku (srov. *List vyhlášující odpušky Svatého roku milosrdenství*, 1. září 2015), platí nyní bez časového omezení navzdory čemukoli, co by tomu odporovalo. Chtěl bych zdůraznit vší svojí silou, že umělý potrat je těžký hřích, protože ukončuje život nevinného. Se stejnou silou nicméně mohu a musím potvrdit, že neexistuje žádný hřích, který by Boží milosrdenství nemohlo dosáhnout a zničit, pokud nalezneme litující srdce, které prosí o smíření s Otcem. Každý kněz ať se stane vůdcem, oporou a útěchou při doprovázení kajícníků na této cestě zvláštního smíření.

Zprávy a oznámení

Třemšínská kvítka

Děkujeme všem, kteří jste s námi byli v roce 2016, děkujeme za přízeň a za podporu, a přejeme vám do Nového roku 2017 jen a jen vše dobré. Těšíme se na vás, vaše Třemšínská Kvítka.

Možnost zadávání úmyslů mší svatých

Zájemci o odsloužení mši sv. na určitý úmysl v roce 2017 si mohou v sakristii či na faře s knězem osobně domluvit a zapsat konkrétní termíny.

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Ve středu 18. 1. v 18 hod. se v Panském domě setkáme při společné modlitbě za jednotu křesťanů. Pozval jsem hosty z jiné církve, ale nevím, zda k nám dorazí.

Osadní svátek

Ve čtvrtek 19. ledna slaví naše farnost osadní svátek – den, kdy se budeme před vystavenou Nejsvětější svátostí modlit za naši českobudějovickou diecézi. Začneme adorací v 9,00 hodin v městském kostele. Celodenní adorace zde vyvrcholí mší svatou v 18,00 hodin se svátostným požehnáním. Prosim zájemce o adoraci, aby se zapsali do seznamu, který bude k dispozici v obou kostelích.

Mezifarní Silvestr v Mirovících podruhé

Ve dnech 30. 12. 2016 – 1. 1. 2017 se v Mirovících na faře uskutečnil již druhý ročník Mezifarního Silvestra pro mladé. Akce se zúčastnili mladí z farností Starý Rožmitál a Březnice a ze společenství vysokoškolských při salesiánské farnosti Čtyři Dvory v Českých Budějovicích.

Program začal v pátek 30. 12. mší svatou v místní kapli, kterou sloužil salesián Pavel Kuchař, a modlitbou večerních chval. Večeři následovala seznamovací aktivita, při níž účastníci využili přivezené fotografie z pro ně významných událostí, a stolní hry; nejoblíbenější hrou víkendu se stali Osadníci z Katanu.

Sobotní program začal rozjímáním nad podobenstvím o marnotratném synovi. Zamyšlení vystřídaly hry a zpěv za doprovodu hudebních nástrojů. Po výborném obědě vyrazili účastníci na krátkou výpravu. Putování za tajemství brdských lesů doprovázelo krásné slunečné počasí.

Cílem odpolední pouti byla kaple svaté Anny ve Voltuši, kde účastníci slavili mši svatou společně s místními farníky. Sloužil ji otec Pavel Kuchař. O hudební doprovod se postarali Michal a Michal z vysokoškolského společenství. Po mši svaté následovalo pořizené společné fotografie s farníky.

Silvestrovský večer mladí strávili opět na mirovické faře. Zde již byli očekáváni profesorem von Drakem, představovaným jedním z organizátorů. Profesor předvedl účastníkům několik méně zapáchajících pokusů - faru vskutku nebylo nutné evakuovat -, následně otestoval způsobnost přítomných pro vstup do nového roku. Krátkým a vtipným testem prošli všichni účastníci, profesor tedy nepřišel o svůj honorář.

Po napínavém soutěžním začátku programu následovaly zábavné scénky. Účastníci měli za úkol znázornit například témata Úhyn ryb na Saharě či Dopis od tety z Mongolska. Závěr večera patřil zpěvu koled a písní nejen mariánských. Rok 2016 byl zakončen modlitbou v kapli.

Nový rok mladí přivítali společně s mirovickými farníky. Mši svatou za přítomnosti místního duchovního správce otce Mariusze Klimczuka sloužil páter Pavel Kuchař.

Příjemné posezení na faře pak pokračovalo až do odpoledních hodin.

Jarka a Petr Blažkovi, Honza Novotný



Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 16. do 29. ledna 2017				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	16. 1.		mše svatá není			
Úterý	17. 1.		mše svatá není			
Středa	18. 1.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i> 18,00 farní společ. <i>Panský dům</i>
Čtvrtek	19. 1.		Osadní svátek 9,00 – 18,00 adorace 18,00 Za Miladu Folaufovou a její rodiče		17,00 mše sv. P. M. Kozubík	
Pátek	20. 1.		17,00 svátost smíření 18,00 Za Miloslava Máru, dceru Miloslavu, rodinu Šaršovu a Marii Mayerovou			
Sobota	21. 1.				17,00 mše sv.	
Neděle	22. 1.	8,30 volná intence		10,10 mše sv.		
Pondělí	23. 1.		mše svatá není			
Úterý	24. 1.		mše svatá není			
Středa	25. 1.					17,00 mše sv. <i>Voluš</i>
Čtvrtek	26. 1.		18,00 volná intence Po mši sv. adorace		17,00 mše sv. P. M. Kozubík	
Pátek	27. 1.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	28. 1.				17,00 mše sv.	
Neděle	29. 1.	8,30 volná intence		10,10 mše sv.		